

010703-1

Námitka Pavla Hoška (ve skutečnosti ovšem námitka již stará; sám Hošek sice připomíná A. Schweitzera, ale mohli bychom poukázat na mnohé další, kteří přibyli od těch dob), že „není v našich silách rekonstruovat historického Ježíše“, a „že takto rekonstruovaný Ježíš je vždycky projekcí badatelovou“, je sice zdánlivě oprávněná, ale základní vada této argumentace spočívá v její pochybně selektivní aplikaci, nemluvě už o zmatených noetických předpokladech, o něž se opírá. Rekonstruovat nelze žádného člověka, a to ani dávno nebo nedávno zemřelého, ani ještě žijícího (pochopitelně teď nemluvím o fyzické rekonstrukci, nýbrž jen o myšlenkové). Ke skutečnému člověku se můžeme jen vztáhnout způsobem, jemuž se každý z nás musel naučit již od prvních týdnů a měsíců svého života. „Rekonstruovat“ lze jen nějakou konstrukci, nikoli živou bytost. A co je tou konstrukcí? Je to náš obraz, naše představa, náš „model“, který je vždycky projekcí, produktem našeho porozumění (nebo neporozumění), našeho pochopení (nebo nepochopení či nesprávného nebo jen částečného a tedy jednostranného pochopení). Tuto triviální pravdu zná nebo by měl znát každý, kdo se začne jakýmkoli zkoumáním či bádáním zabývat, ba dokonce by o ní měl vědět každý, kdo jen trochu začne o podobných otázkách uvažovat. Zmíněná námitka potom ve skutečnosti míří na veškerou odbornou a vědeckou literaturu, včetně všech „exegetických konstrukcí“, ba včetně veškerých teologických koncepcí vůbec (nejenom těch, které Pavel Hošek považuje za „velmi napadnutelné a chatrné“, aniž by se pokusil uvést jediný další argument pro svůj kategorický soud).

(Písek, 010703-1.)